ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
11 Ιουλίου 1985 *

Στην υπόθεση 119/83,

Edmund Appelbaum, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, avenue de Tervueren 246, εκπροσωπούμενος και επικουρούμενος από το δικηγόρο Βρυξελλών Edmond Lebrun, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Hendrik van Lier, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από το δικηγόρο Βρυξελλών Robert Andersen, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Manfred Beschel, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να ακυρωθεί η κατάταξη του προσφεύγοντος στο βαθμό Β2, κλιμάκιο 3, που του απονεμήθηκε με τις αποφάσεις της Επιτροπής οι οποίες τον διόρισαν δόκιμο υπάλληλο, και κατόπιν μόνιμο υπάλληλο και να γίνει δεκτή υπέρ του προσφεύγοντος η κατάταξή του στο βαθμό Β1, κλιμάκιο 5, ή, τουλάχιστον, κλιμάκιο 4,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους O. Due, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. VerLoren van Themaat
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Ιουνίου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Ιουνίου 1983 ο Edmund Appelbaum, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί, κατ' ουσία, να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1982, με την οποία διορίστηκε, από 1ης Ιουλίου 1982, δόκιμος υπάλληλος στο βαθμό Β2, κλιμάκιο 3, η απόφαση της 16ης Μαΐου 1983 με την οποία διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος στον ίδιο βαθμό και κλιμάκιο, καθώς και να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή υποχρεούται να τον κατατάξει στο βαθμό Β1, κλιμάκιο 5, ή, τουλάχιστον, κλιμάκιο 4.

Επί του ιστορικού της διαφοράς

2 Ο προσφεύγων εισήλθε την 1η Μαρτίου 1968, βάσει ειδικής συμβάσεως, στην υπηρεσία του Ευρωπαϊκού Συνδέσμου Συνεργασίας (στο εξής: ΕΣΣ), διεθνούς, μη κερδοσκοπικού συνδέσμου, που ιδρύθηκε σύμφωνα με τη βελγική νομοθεσία και που απέκτησε νομική προσωπικότητα με βασιλικό διάταγμα της 15ης Σεπτεμβρίου 1964 (Moniteur belge της 3ης Οκτωβρίου 1964, σ. 10536).

3 Το άρθρο 1 του καταστατικού του ΕΣΣ ορίζει ότι ο ΕΣΣ ιδρύθηκε « για να προωθήσει τη συνεργασία μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των αναπτυσσομένων χωρών, καθώς και των υπερποντίων εδαφών και διαμερισμάτων που είναι συνδεδεμένα με τις Κοινότητες... ». Το άρθρο 3, εδάφιο 2, του ίδιου καταστατικού προβλέπει ότι ο ΕΣΣ « αναλαμβάνει, στο πλαίσιο του καταστατικού του και των συμβάσεων που συνάπτει με την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, την πρόσληψη, την τοποθέτηση και τη διοίκηση προσώπων που πρόκειται να επιφορτιστούν με καθήκοντα συνεργασίας και επιστημονικού και τεχνικού ελέγχου καθώς και διαχειρίσεως των υποτροφιών που χορηγεί η Κοινότητα ». Καίτοι τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου του ΕΣΣ ήταν όλοι υπάλληλοι της Επιτροπής, ο διευθυντής και ο αναπληρωτής διευθυντής του ΕΣΣ δεν μπορούσαν να κατέχουν ενεργό θέση σε ένα από τα όργανα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (άρθρο 25 του καταστατικού).

4 Με τις συμβάσεις που συνήφθησαν στις 13 Ιουλίου 1965 και 4 Ιουνίου 1974 μεταξύ ΕΣΣ και Επιτροπής, μνεία των οποίων γίνεται στο άρθρο 3 του καταστατικού του ΕΣΣ, ανατίθεται στον ΕΣΣ, μεταξύ άλλων, « το καθήκον να μεριμνήσει για την πρόσληψη και τη διοίκηση εντεταλμένων από την Επιτροπή και επί συμβάσει υπαλλήλων... για την εκτέλεση των έργων που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Αναπτύξεως ή από τον προϋπολογισμό της Επιτροπής » (άρθρο 1 της συμβάσεως της 13ης Ιουλίου 1965). Η Επιτροπή εξουσιοδοτεί τον ΕΣΣ « να προσλάβει, στην έδρα του, τους υπαλλήλους που είναι απαραίτητοι για τη διοικητική του λειτουργία », να προβεί στην επιλογή και να καθορίσει τις προϋποθέσεις προσλήψεως του προσωπικού (άρθρα 2 και 3 της ίδιας συμβάσεως). Από τις συμβάσεις αυτές προκύπτει, επίσης, ότι ο ΕΣΣ ενεργούσε κυρίως βάσει οδηγιών και υπό τον έλεγχο της Επιτροπής.

5 Σε ό, τι αφορά τη διαχείριση των εσόδων και των εξόδων του ΕΣΣ, το οικονομικό πρωτόκολλο του ΕΣΣ το σχετικό με τη διαχείριση των εσόδων και των εξόδων του ΕΣΣ, που ενέκρινε στις 10 Σεπτεμβρίου 1965 το διοικητικό του συμβούλιο, προβλέπει ότι οι δαπάνες που πραγματοποιεί ο ΕΣΣ καλύπτονται από τις πιστώσεις του Ευρωπαϊκού Ταμείου Αναπτύξεως (στο εξής ΕΤΑ). Η κατάσταση προβλεπομένων δαπανών εγκρίνεται κατ' έτος από την Επιτροπή.

6 Σε ό, τι αφορά το διοικητικό καθεστώς, το διοικητικό πρωτόκολλο το σχετικό με την οργάνωση και τη λειτουργία του ΕΣΣ, που ενέκρινε επίσης το διοικητικό του συμβούλιο, καθορίζει στα άρθρα 28 έως 37 το καθεστώς που εφαρμόζεται στο προσωπικό ελέγχου και τεχνικής βοήθειας και συνεργασίας. Σύμφωνα με το άρθρο 28, « οι αιτήσεις προσλήψεων που απευθύνει η Επιτροπή προς το Σύνδεσμο καταρτίζονται από την ενδιαφερόμενη υπηρεσία και απευθύνονται προς τη διεύθυνση του Συνδέσμου... ». Σύμφωνα με το άρθρο 31 του πρωτοκόλλου, η υπηρεσία που λειτουργεί ως σύνδεσμος μεταξύ της Επιτροπής και του ΕΣΣ γνωστοποιεί προς το Σύνδεσμο τα ονόματα των υποψηφίων η πρόσληψη των οποίων είναι επιθυμητή, καθώς και την προσωρινή κατάταξή τους που δέχεται η Επιτροπή. Καίτοι η Επιτροπή πρέπει να δεχθεί τον υποψήφιο (άρθρο 33), τη σύμβαση προσλήψεως καταρτίζει ο ΕΣΣ στο πλαίσιο του εν λόγω πρωτοκόλλου και των κατευθύνσεων που παρέχει η Επιτροπή.

7 Για την υλοποίηση του σκοπού του, που είναι η διευκόλυνση της οικονομικής συνεργασίας μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των αναπτυσσομένων χωρών, ο ΕΣΣ διέθετε τρεις κατηγορίες προσωπικού τη διαχείριση του οποίου είχε αναλάβει ο ίδιος: το προσωπικό που υπηρετούσε στην έδρα του, το υπερπόντιο προσωπικό και το προσωπικό που προσέλαβε ο ΕΣΣ με ειδική σύμβαση (στο εξής: προσωπικό ΕΣ) που

προέβλεπε ότι τίθενται στη διάθεση της Γενικής Διευθύνσεως VIII « ανάπτυξη » της Επιτροπής.

8 Η ειδική σύμβαση που συνήφθη μεταξύ του προσφεύγοντος και του ΕΣΣ είχε διάρκεια ενός έτους, δυνάμενη να ανανεωθεί πράγμα που συνέβαινε πάντοτε στην προκειμένη περίπτωση. Σύμφωνα, λοιπόν, με τη βελγική νομοθεσία ο προσφεύγων θεωρήθηκε ότι προσελήφθη με σύμβαση αορίστου χρόνου.

9 Οι όροι της συμβάσεως εργασίας που συνήψε ο προσφεύγων με τον ΕΣΣ περιλαμβάνονται σε δύο έγγραφα με τίτλο « γενικοί όροι της συμβάσεως ΕΣ/ΙΙ που εφαρμόζεται σε ορισμένους υπαλλήλους που είναι επιφορτισμένοι με ειδικά καθήκοντα για την πραγματοποίηση προγραμμάτων που χρηματοδοτεί το ΕΤΑ » και « ειδικοί όροι της συμβάσεως ΕΣ/ΙΙ ». Οι τελευταίοι ορίζουν, μεταξύ άλλων, την ημερομηνία προσλήψεως, τη διάρκεια της συμβάσεως και το βασικό μισθό.

10 Με απόφαση του διοικητικού συμβουλίου του ΕΣΣ, της 4ης Νοεμβρίου 1976, επήλθαν τροποποιήσεις στο καθεστώς αμοιβών των υπαλλήλων ΕΣ και των υπαλλήλων της έδρας του ΕΣΣ, σύμφωνα με τις οποίες εξομοιώθηκε το καθεστώς αμοιβών των δύο αυτών κατηγοριών προσωπικού με το αντίστοιχο καθεστώς των υπαλλήλων της Επιτροπής.

11 Πράγματι, από 1ης Σεπτεμβρίου 1977, ο προσφεύγων αποσπάστηκε στην Επιτροπή και κατέλαβε, στη Γενική Διεύθυνση VIII, τη θέση του προϊσταμένου του τομέα που περιλαμβάνει την τεχνική διοίκηση των προγραμμάτων χερσαίων μεταφορών σε ορισμένα αφρικανικά κράτη που χρηματοδοτεί η Κοινότητα.

12 Το Συμβούλιο, με τον κανονισμό του 3245/81, της 26ης Οκτωβρίου 1981, περί ιδρύσεως Ευρωπαϊκού Οργανισμού Συνεργασίας (ΕΕ L 328, σ. 1), έκρινε ότι για να διευκολυνθεί η Επιτροπή στην πραγμάτωση της οικονομικής και τεχνικής συνεργασίας με τις αναπτυσσόμενες χώρες επιβαλλόταν να ιδρυθεί, στο πλαίσιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ένας Οργανισμός που να ενεργεί στο πλαίσιο του κοινοτικού δικαίου και προόρισε τον εν λόγω Οργανισμό για να αναλάβει τις δραστηριότητες που ασκούσε προηγουμένως ο ΕΣΣ. Το άρθρο 14 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι « οι γενικοί όροι προσλήψεως και απασχολήσεως... του προσωπικού... και του προσωπικού της έδρας του Οργανισμού καθορίζονται από ειδικές διατάξεις, που εκδίδονται από την Επιτροπή... ». Οι γενικοί αυτοί όροι δεν έχουν ακόμα καθοριστεί, ο Οργανισμός δεν άρχισε ακόμα να λειτουργεί και ο ΕΣΣ δεν έχει ακόμα διαλυθεί.

13 Έχοντας υπόψη ότι με τον προαναφερθέντα κανονισμό 3245/81 ιδρύθηκε ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός Συνεγασίας και ότι έπρεπε να δοθούν λύσεις στα προβλήματα τα σχετικά με την υπηρεσιακή κατάσταση των 56 υπαλλήλων της έδρας του ΕΣΣ, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 3332/82 του Συμβουλίου, της 3ης Δεκεμβρίου 1982, για τη θέσπιση ειδικών και μεταβατικών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη 56 υπαλλήλων της έδρας του Ευρωπαϊκού Συνδέσμου Συνεργασίας ως μονίμων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 352, σ. 5). Το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι υπάλληλος που υπηρετεί στην έδρα του Συνδέσμου την 1η Ιανουαρίου 1982, μπορεί να διοριστεί δόκιμος υπάλληλος της Επιτροπής. Το άρθρο 3 ορίζει ότι « κατά παρέκκλιση των άρθρων 31 και 32 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, ο υπάλληλος που διορίζεται δυνάμει του παρόντος κανονισμού κατατάσσεται στο βαθμό και στο κλιμάκιο που καθορίζονται σύμφωνα με τον πίνακα ισοτιμίας που περιγράφεται στο παράρτημα » του εν λόγω κανονισμού. Το ίδιο άρθρο διευκρινίζει ότι « ο χρόνος αρχαιότητας στο βαθμό είναι εκείνος της ημέρας διορισμού ως ασκούμενου υπαλλήλου. Ο χρόνος αρχαιότητας κατά κλιμάκιο είναι εκείνος που έχει αποκτηθεί στο Σύνδεσμο », δηλαδή στον ΕΣΣ.

14 Υπό τις περιστάσεις αυτές και προκειμένου να επιτρέψει τη μονιμοποίηση 32 υπαλλήλων που είχαν συνάψει συμβάσεις ΕΣ με τον ΕΣΣ, η αρμόδια για τον προϋπολογισμό αρχή ενέκρινε για την Επιτροπή, στο πλαίσιο του προϋπολογισμού του 1981, 32 μόνιμες θέσεις, μεταξύ των οποίων, μία βαθμού Β1· το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχε διευκρινίσει σχετικά ότι επρόκειτο για μόνιμες θέσεις για υπαλλήλους που είχαν αποσπαστεί πριν από έξι και πλέον έτη στη ΓΔ VIII και που επιτελούσαν τα ίδια καθήκοντα με τους καλυπτόμενους από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης συναδέλφους τους της Επιτροπής.

15 Για τη μονιμοποίηση των εν λόγω υπαλλήλων η Επιτροπή εφάρμοσε το κοινό δίκαιο της ευρωπαϊκής δημόσιας υπηρεσίας, δηλαδή τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Όλοι οι υπάλληλοι ΕΣ έλαβαν επιστολή απολύσεώς τους από τον ΕΣΣ και ταυτόχρονα η Επιτροπή τους πρότεινε σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου. Στις 16 Ιουλίου 1981 δημοσιεύτηκε προκήρυξη κενής θέσης για τις 32 νέες μόνιμες θέσεις και η Επιτροπή προχώρησε στην οργάνωση εσωτερικών διαγωνισμών στους οποίους έλαβαν μέρος οι ενδιαφερόμενοι, μεταξύ των οποίων και ο προσφεύγων, επιτυχώς κατά το μεγαλύτερο ποσοστό τους, όπως συνέβη με τον Appelbaum. Ωστόσο, η Επιτροπή πραγματοποίησε ορισμένες προσλήψεις κατ' εξαίρεση, βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

16 Έτσι, στις 25 Ιουνίου 1981 προτάθηκε στον προσφεύγοντα σύμβαση προσλήψεώς του ως εκτάκτου υπαλλήλου, την οποία αποδέχθηκε, από 1ης Ιουλίου 1981 και η οποία

συνήφθη για διάρκεια ενός έτους, προκειμένου να καταλάβει τη θέση της οποίας ήδη ασκούσε τα καθήκοντα από 1ης Σεπτεμβρίου 1977. Ο προσφεύγων είχε τότε στον ΕΣΣ το βαθμό IV/8 που αντιστοιχεί σε βαθμό Β1, κλιμάκιο 4, στην Επιτροπή. Με την προσβαλλόμενη απόφαση της 30ής Ιουνίου 1982, ο προσφεύγων διορίστηκε, από 1ης Ιουλίου 1982, δόκιμος υπάλληλος με το βαθμό Β2, κλιμάκιο 3. Η απόφαση αυτή στηρίζεται ιδίως στα άρθρα 1, 2, 29, παράγραφος 2, 31, 32 και 34 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

17 Θεωρώντας ότι είναι θύμα δυσμενούς μεταχειρίσεως ο προσφεύγων ισχυρίστηκε, τόσο στη διοικητική του ένσταση της 14ης Δεκεμβρίου 1982 κατά της πράξεως διορισμού του ως δοκίμου υπαλλήλου, όσο και στην υπό κρίση προσφυγή, ότι είχε δικαίωμα να καταταγεί στο βαθμό Β1, κλιμάκιο 5, ή, τουλάχιστον, στο κλιμάκιο 4, δηλαδή να καταταγεί σε βαθμό και κλιμάκιο αντίστοιχο προς εκείνο που είχε στον ΕΣΣ. Ωστόσο, με απόφαση της 16ης Μαΐου 1983, ο ενδιαφερόμενος, μετά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας, διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος, στη θέση που κατείχε, από 1ης Απριλίου 1983 και με κατάταξη στο βαθμό Β2, κλιμάκιο 3.

18 Παρατηρείται ότι όλοι οι υπάλληλοι της έδρας, για τους οποίους ακολουθήθηκε η διαδικασία που παρεκκλίνει από το κοινό δίκαιο της δημόσιας υπηρεσίας, διορίστηκαν μόνιμοι υπάλληλοι της Επιτροπής, στις περισσότερες περιπτώσεις, από 1ης Ιανουαρίου 1983.

Επί της ουσίας της υποθέσεως

19 Ο προσφεύγων προς στήριξη της προσφυγής του προέβαλε ένα μόνο ισχυρισμό υποδιαιρούμενο σε τρία σκέλη που όλα στηρίζονται, κατ' ουσία, στην παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Στο πλαίσιο αυτό ο προσφεύγων αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι δεν υπήρχε κανείς λόγος που να δικαιολογεί διαφορετική μεταχείριση των υπαλλήλων που είχαν συνάψει ειδική σύμβαση σε σχέση με τους 56 υπαλλήλους της έδρας του ΕΣΣ, στους οποίους χορηγήθηκαν οι ίδιοι βαθμοί και κλιμάκια με εκείνους που κατείχαν προηγουμένως στον ΕΣΣ.

20 Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι η μονιμοποίηση των υπαλλήλων που είχαν συνάψει ειδική σύμβαση και των υπαλλήλων της έδρας απέβλεπε (σφαιρικώς) στον ίδιο σκοπό, στη μεταφορά δηλαδή του προσωπικού του ΕΣΣ στις υπηρεσίες της Επιτροπής. Οι διαφορετικές μέθοδοι που ακολουθήθηκαν για την επίτευξη του σκοπού αυτού είχαν συνέπειες πολύ διαφορετικές από εκείνες που υπέθετε η Επιτροπή.

21 Η Επιτροπή υποστηρίζει, ωστόσο, ότι δεν υφίσταται καμία δυσμενής διάκριση διότι η κατάσταση των υπαλλήλων της έδρας είναι διαφορετική από την κατάσταση των υπαλλήλων που έχουν υπογράψει ειδικές συμβάσεις, εφόσον το Συμβούλιο προέβλεψε μέτρα που αποκλίνουν από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης μόνο για τους υπαλλήλους της έδρας. Εξάλλου, εφόσον δεν υπάρχει κανονισμός που να θεσπίζει μέτρα παρόμοια με εκείνα που ελήφθησαν για τους υπαλλήλους της έδρας, η Επιτροπή δεν μπορούσε να λάβει για τους υπαλλήλους ΕΣ μέτρα που να αποκλίνουν από το κοινό δίκαιο της δημόσιας υπηρεσίας. Το γεγονός ότι ο προϋπολογισμός χρήσεως 1981 επέτρεψε τη δημιουργία 32 μονίμων θέσεων δεν μπορεί να ερμηνευτεί ως άδεια παραβιάσεως των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

22 Η Επιτροπή υπογραμμίζει, επίσης, ότι η κατάσταση των υπαλλήλων της έδρας του ΕΣΣ ήταν διαφορετική από την κατάσταση των υπαλλήλων ΕΣ. Καταρχάς, η απόφαση της αρμόδιας για τον προϋπολογισμό αρχής να προβλέψει μόνιμες θέσεις για τους υπαλλήλους ΕΣ ελήφθη ένα και ήμισυ έτος περίπου πριν από τη θέσπιση του κανονισμού 3332/82 που προέβλεπε αποκλίσεις από τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Όταν τέθηκε σε ισχύ ο εν λόγω κανονισμός είχε ήδη αρχίσει η διαδικασία μονιμοποιήσεως των υπαλλήλων ΕΣ. Το δεύτερο στοιχείο διαφοροποιήσεως είναι ότι η κατάσταση και τα καθήκοντα των υπαλλήλων ΕΣ στο πλαίσιο του ΕΣΣ ήταν διαφορετική από εκείνη των υπαλλήλων της έδρας. Οι τελευταίοι αυτοί ασκούσαν καθήκοντα διαχειρίσεως προσωπικού και υλικού, ενώ οι εν λόγω υπάλληλοι, τουλάχιστον από το 1980, βρέθηκαν να εργάζονται στις υπηρεσίες της Επιτροπής. Για το λόγο αυτό οι συμβάσεις που συνήψαν με τον ΕΣΣ ήταν, επίσης, διαφορετικές.

23 Η Επιτροπή επιμένει στο γεγονός ότι η εφαρμογή του κοινού δίκαιου της δημόσιας υπηρεσίας στους υπαλλήλους ΕΣ, λαμβάνοντας υπόψη, ώς ένα ορισμένο βαθμό, την επαγγελματική πείρα που απέκτησαν οι ενδιαφερόμενοι, είχε ως αποτέλεσμα ορισμένοι από τους ενδιαφερόμενους υπαλλήλους να βρεθούν σε καλύτερη θέση, ενώ άλλοι σε θέση λιγότερο ευνοϊκή. Η Επιτροπή θεωρεί ότι, γενικώς, ο σκοπός της διαδικασίας, που είναι να καταλήξει σε αποτέλεσμα περισσότερο ή λιγότερο ισορροπημένο, έχει επιτευχθεί.

24 Πριν κριθεί η αιτίαση της δυσμενούς διακρίσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Δικαστήριο στην υπό σημερινή ημερομηνία απόφασή του στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις Salerno, Ane, Boissin, 87, 130/77 και 22/83, που επισυνάπτεται, δέχτηκε ότι ο ΕΣΣ αποτελεί διεθνή σύνδεσμο που διέπεται από τη βελγική νομοθεσία και δεν μπορεί, επομένως, να θεωρηθεί ως διοικητική μονάδα της Επιτροπής ή ως « πλάσμα δικαίου ». Από αυτό έπεται ότι η πρόσληψη και ο διορισμός υπαλλήλων ΕΣ του ΕΣΣ από την

Επιτροπή συνιστά πρόσληψη εκτός των θεσμικών οργάνων. Η εφαρμογή των σχετικών διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης δεν συνιστά οιαδήποτε πλημμέλεια.

25 Σε ό, τι αφορά την αιτίαση για δυσμενή διάκριση είναι πρόδηλο και αναμφισβήτητο ότι ο προσφεύγων έτυχε κατατάξεως λιγότερο ευνοϊκής από εκείνη που κατείχε στον ΕΣΣ καθώς και από εκείνη που θα επιτύγχανε αν ανήκε στην κατηγορία των υπαλλήλων της έδρας του ΕΣΣ. Δεδομένου ότι το άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης ορίζει ότι « οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία ή στον ίδιο κλάδο υπόκεινται αντίστοιχα στις ίδιες προϋποθέσεις προσλήψεως..., διάταξη της οποίας το Δικαστήριο αναγνώρισε την ουσιώδη σημασία για το δίκαιο της δημόσιας διοίκησης (απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1984, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, 129 και 274/82, Συλλογή 1984, σ. 4127), το πρόβλημα που ανακύπτει είναι αν η νομική και πραγματική κατάσταση του προσφεύγοντος κατά το χρόνο της προσλήψεώς του δικαιολογούσε τη διαφοροποίησή του αυτή σε σχέση με την πρόσληψη των υπαλλήλων της έδρας του ΕΣΣ.

26 Η Επιτροπή θεωρεί σχετικά ότι το γεγονός ότι κατά το χρόνο προσλήψεως του προσφεύγοντος, δηλαδή τον Ιούνιο του 1981, καμία κανονιστική διάταξη δεν της επέτρεπε να αποκλίνει από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης, όπως αυτό κατέστη δυνατό μετά τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 3332/82, στις 15 Δεκεμβρίου 1982, συνιστά στοιχείο επαρκές για να δικαιολογήσει τη διαφορετική αυτή μεταχείριση.

27 Πρέπει, ωστόσο, να γίνει δεκτό ότι, αφενός, σύμφωνα με την ίδια την Επιτροπή, η πρόσληψη υπαλλήλων ΕΣ καθώς και η πρόσληψη υπαλλήλων της έδρας απέβλεπε στον ίδιο σκοπό, στην επίλυση δηλαδή των προβλημάτων των σχετικών με την κατάσταση των υπαλλήλων του ΕΣΣ που εργάστηκαν επί έτη για τις υπηρεσίες της Επιτροπής.

28 Εξάλλου, όταν τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός 3332/82, που προβλέπει παρεκκλίσεις από τα άρθρα 31 και 32 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, ο διορισμός του προσφεύγοντος ως μονίμου υπαλλήλου και η κατάταξή του δεν είχαν ακόμα οριστικοποιηθεί, δεδομένου ότι μονιμοποιήθηκε από 1ης Απριλίου 1983.

29 Τέλος, το γεγονός ότι ο κανονισμός 3332/82 ευνοούσε τους υπαλλήλους της έδρας σε σχέση με τους υπαλλήλους ΕΣ οφείλεται στο ότι η ίδια η Επιτροπή δεν διατύπωσε πρόταση για την αποφυγή κάθε διαφορετικής μεταχειρίσεως σε σχέση με τους υπαλλή-

λους του ΕΣΣ. Αντιθέτως, σύμφωνα με την εξήγηση που έδωσε το Δικαστήριο, η Επιτροπή ήλπιζε ότι « με ορισμένες προσαρμογές σε ορισμένες περιπτώσεις προς τα άνω και προς τα κάτω » η κατάσταση θα ήταν σφαιρικά η ίδια, τόσο για τους υπαλλήλους ΕΣ όσο και για τους υπαλλήλους της έδρας. Η στάση αυτή αναπόφευκτα, από τη δύναμη των πραγμάτων, συνεπαγόταν διάκριση εις βάρος εκείνων των υπαλλήλων οι οποίοι, όπως ο προσφεύγων, ενέπιπταν στην περίπτωση της « προσαρμογής προς τα κάτω ».

30 Υπό αυτές τις περιστάσεις το πιο πάνω επιχείρημα της Επιτροπής δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

31 Ως προς το επιχείρημα της Επιτροπής, κατά το οποίο οι όροι εργασίας στον ΕΣΣ των υπαλλήλων της έδρας σε σχέση με τους όρους εργασίας των υπαλλήλων υπό ειδική σύμβαση ήταν θεμελιωδώς διαφορετικοί, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι διαφορές αυτές είναι εντελώς τυπικές.

32 Είναι, ασφαλώς, αληθές ότι οι υπάλληλοι ΕΣ προσελήφθησαν κανονικά με σύμβαση ορισμένου χρόνου, κατά κανόνα ενός έτους, ενώ το προσωπικό της έδρας διορίστηκε με σύμβαση αορίστου χρόνου. Στην πράξη όμως, οι ειδικές συμβάσεις ανανεώθηκαν πάντοτε με συνέπεια, σύμφωνα με τη βελγική νομοθεσία, να καταστούν συμβάσεις αορίστου χρόνου. Καίτοι οι όροι εργασίας των δύο αυτών κατηγοριών προσωπικού του ΕΣΣ καθορίστηκαν με χωριστά έγγραφα το καθεστώς αμοιβών ήταν το ίδιο μετά την απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1976 του διοικητικού συμβουλίου του ΕΣΣ.

33 Επιπροσθέτως, κατά τις εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή, τις δύο αυτές κατηγορίες προσωπικού του ΕΣΣ ένωσε το κοινό έργο, δηλαδή η οικονομική και τεχνική συνεργασία με τις αναπτυσσόμενες χώρες, μολονότι δε, τα επί μέρους καθήκοντά τους ήταν διαφορετικά, η Επιτροπή έκρινε ότι η ενσωμάτωση των υπαλλήλων ΕΣ που εργάζονταν ήδη στις υπηρεσίες της Γενικής Διευθύνσεως « ανάπτυξη » είχε προτεραιότητα σε σχέση με την ενσωμάτωση των υπαλλήλων της έδρας. Είναι, συνεπώς, περισσότερο ακατανόητο ότι οι υπάλληλοι ΕΣ δεν διατήρησαν την κατάταξή τους σε βαθμό και σε κλιμάκιο, όπως οι υπάλληλοι της έδρας, παρόλον ότι, επιπλέον, διατήρησαν τα καθήκοντά τους στις υπηρεσίες της Επιτροπής.

34 Έπεται ότι δεν υφίστατο ουσιώδης διαφορά μεταξύ της καταστάσεως των υπαλλήλων της έδρας και εκείνης των υπαλλήλων ΕΣ που να δικαιολογεί διαφορετική μεταχείρισή τους.

35 Τέλος, ως προς το επχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο η χορήγηση μονίμου θέσεως δεν της επιτρέπει να αποκλίνει από τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, πρέπει να παρατηρηθεί σχετικώς ότι προσφάτως δημιουργήθηκε θέση στο βαθμό Β1 και ότι το άρθρο 31, παράγραφος 2, εδάφιο β), του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης επιτρέπει στην ΑΔΑ να αποκλίνει, εντός ορισμένων ορίων, από το γενικό κανόνα του διορισμού στο βασικό βαθμό. Επομένως, προκειμένου να τηρηθούν οι επιταγές της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων δεν ήταν απολύτως αναγκαίο να τροποποιηθεί η υφισταμένη κανονιστική ρύθμιση. Μια τέτοια παρέκκλιση θα ήταν δικαιολογημένη στην προκειμένη περίπτωση από την ανάγκη τηρήσεως της αρχής της ισότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων κατά την πρόσληψη των υπαλλήλων του ΕΣΣ.

36 Κατά συνέπεια, πρέπει να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1983 και να παραπεμφθεί η υπόθεση στην Επιτροπή, η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 176 της Συνθήκης, θα λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της παρούσας αποφάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

37 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθη πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει τις αποφάσεις της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1982 και της 16ης Μαΐου 1983 περί διορισμού του προσφεύγοντος αντιστοίχως ως δοκίμου και μονίμου υπαλλήλου, όσον αφορά τον καθορισμό του βαθμού και του κλιμακίου του προσφεύγοντος.

2) Παραπέμπει την υπόθεση στην Επιτροπή για έκδοση νέας αποφάσεως.

3) Η Επιτροπή φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Due Pescatore Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Ιουλίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

O. Due